

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

28 martie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2017, declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, în cauza penală în privința inculpatului

Donica Vasile XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în
XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 24.11.2016 - 20.05.2017;
2. Instanța de apel: 22.06.2017 - 19.09.2017;
3. Instanța de recurs: 22.12.2017 - 28.03.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 20 mai 2017, Donica Vasile a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(4) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

S-a încasat de la Donica Vasile în beneficiul statului cheltuielile de judecată în mărime de 132,53 lei.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Donica Vasile, la 21 mai 2016, ora 21.40, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, cu concentrația de alcool în aerul expirat, conform rezultatului testării alcoolscopice cu aparatul „Drager” de 0.52 mg/l și fiind la volanul automobilului de model Ford Tranzit, cu n/î RZ AG 242 se deplasa pe traseul local din s.Mateuți, r-nul Rezina, încălcând prevederile pct.14 lit.a), pct.45 subpct.1). lit.a) b), d) și pct.46 lit.a) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13 mai 2009, potrivit căroră conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, care provoacă reducerea reacției sau în stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere. De asemenea, conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase și situația rutieră. Conducătorul de vehicul, trebuie să manifeste prudență sporită și în caz de necesitate să reducă viteza până la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească.

Astfel, Donica Vasile nu s-a isprăvit cu conducerea automobilului și a tamponat pietonul Ursachi Liuba, ce se deplasa regulamentar și căreia, conform raportului de expertiză medico-legală nr.176/D din 18.08.2016, i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de fractura deschisă a oaselor gambei drepte, fractura oaselor pubiene, plăgi contuze pe față și membre, edem al țesuturilor moi pe membre, care se califică drept vătămări corporale grave.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul R.Bordian în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte, conform procedurii stabilite pentru prima instanță, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui V.Donica să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, invocând că instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.75 Cod penal; - nu a ținut cont de faptul că inculpatul și-a recunoscut vinovăția și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, nu are antecedente penale, la locul de trai se caracterizează pozitiv, a reparat prejudiciul material cauzat, este tânăr, a conștientizat gravitatea faptei comise și se căiește sincer; - aplicarea pedepsei complementare - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani i-ar putea crea impedimente la o eventuală angajare în câmpul muncii având în vedere că anterior a activat în calitate de șofer.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2017, apelul declarat de către avocatul R.Bordian în numele inculpatului a fost admis, casată sentința, inclusiv din oficiu în baza art.409 alin.(2) Cod de procedură penală, în partea încasării cheltuielilor de judecată, rejudecată cauza în această parte și pronunțată o nouă hotărâre, prin care cererea acuzatorului de stat privind încasarea de la V.Donica în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 132,53 lei a fost respinsă ca fiind neîntemeiată. În rest dispozițiile sentinței au fost menținute.

În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că sentința a fost contestată doar în partea stabilirii pedepsei.

În acest sens, instanța a indicat că criticile aduse de apelant, în această parte nu și-au găsit confirmare, or, prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art.61, 70, 75-78, 90 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii, care face parte din categoria celor grave, de persoana inculpatului, care și-a recunoscut vina, a contribuit activ la investigarea cauzei penale și a solicitat judecarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, la locul de trai se caracterizează pozitiv, de comportamentul lui de până și după săvârșirea infracțiunii, că a reparat prejudiciul cauzat părții vătămate, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, iar ca circumstanță atenuantă s-a reținut recuperarea benevolă a prejudiciului material și corect i-a stabilit inculpatului pedeapsa închisorii cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport, suspendând executarea pedepsei închisorii pe perioadă de probațiune.

Cu referire la criticile aduse de către apelant referitor la pedeapsa complementară, instanța de apel a menționat că norma penală în baza căreia a fost condamnat inculpatul prevede aplicarea obligatorie a pedepsei complementare, iar prevederile art.79 Cod penal, invocate de către apelant nu sunt relevante speței or, în cauza de față nu au fost stabilite circumstanțe excepționale pentru ce ar împiedica aplicarea pedepsei complementare. Mai mult, inculpatul a săvârșit infracțiunea, anume conducând un mijloc de transport în stare de ebrietate alcoolică.

Totodată, instanța de apel a constatat că prima instanță eronat a admis

solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei, care urma a fi respinsă, pe motiv că cheltuielile efectuate de către organul de urmărire penală au rezultat din activitatea de administrare a materialului probator necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, cheltuieli care sunt trecute în contul statului.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia în partea în care instanța a respins încasarea cheltuielilor judiciare, cu menținerea în această parte a sentinței, pe motiv că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - instanța nu a ținut cont de prevederile art.227-229 Cod de procedură penală și incorect a soluționat chestiunea legată de cheltuielile judiciare.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procuror în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând temeiul respectiv în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

Motivele recurentului, precum că instanța de apel eronat a respins cererea în vederea compensării cheltuielilor judiciare, încălcând astfel prevederile art.227-229 Cod de procedură penală, sunt neîntemeiate.

Astfel, potrivit art.227 alin.(1) și (3) și 229 alin.(1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

La caz, recurentul nu a ținut cont că cheltuielile pentru efectuarea expertizei medico-legale nr.176/D din 18.08.2016, testarea alcoolscoptică pentru aprecierea stării de ebrietate - proba „Drager”, precum și pentru articolele de papetărie – hârtia de format A4, coperta pentru dosar și imprimarea hârtiei, sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale întru acumularea probatoriului necesar și că acestea sunt trecute, de fapt, în contul statului și nu urmează a fi puse pe seama condamnatului, or, aceste acțiuni țin de activitatea organului de urmărire penală, care are un rol activ în procesul de depistare a diferitor circumstanțe care dovedesc infracțiunea și identifică făptuitorul, pentru aducerea învinuirii de stat. Trecerea cheltuielilor judiciare în procesul penal în contul statului își are temeiul în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Respectiv, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către procuror nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui Donica Vasile, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 aprilie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu